

Φιλοσοφεί ο Φασουλής
έντος τῆς σάλας τῆς Βουλῆς.

Ποῦ αἱ συνεδριάσεις; .. ποῦ εἶναι τόσαις λέραις;...
μᾶς ἔφυγαν τοῦ ἔθνους εἰ σεβαστοὶ πατέρες,
καὶ πᾶν ἐκεῖ ποῦ ψήγει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί,
ἀφοῦ ἐξησφαλίσθη τοῦ ἔθνους ἡ τιμή.
Μᾶς ἔφυγαν, καὶ τώρα καμμιὰ φωνὴ καὶ κρότος,
καὶ ὅτῃς βουλῆς τῆ σάλας σιγὴ καὶ μέλαν σκότος.

Κι' ἰδοὺ ἐγὼ μονάχος μᾶς ὅτῃ βουλή ρεμβάζω,
νομίζω πῶς ἀκόμη ἀκούω συζητήσεις,
τῶν βουλευτῶν τὰς θέσεις περιλυτοῦς κυττάζω
καὶ τρέχει τὸ μυαλό μου εἰς τόσας ἀναμνήσεις.
Σκιαὶ πολλῶν πατέρων πετοῦν ἐδῶ τριγύρω,
καὶ τρέμω πρὸς τὸ βῆμα τὸν πόδα μου νὰ σύρω.

Ἰδοὺ τὸ Προεδρεῖον, ποῦ ἦταν ὁ Ρικιάκης...
ἐδῶ μὲ τὸ κουδοῦνι ἐσήμαινε συχνάκις,
ἐνφ' ἔπετοσαν μυίγαις εἰς τᾶσπρα τοῦ τὰ γένεα
κι' ἐχλώμαζ' ὁ καυμένος ἀπ' τὴν πολλὴν τοῦ ἔννοια.
Καὶ τῶρ' ἀκόμη βλέπω ἐμπρὸς τὸν Ἀντωνάκη
μὲ τὸ βαρὺ κουδοῦνι κι' ἐκεῖνο τὸ σκουφάκι.

Ἄλλ' ὅμως νὰ κι' ἡ θέσις ἐδῶ τοῦ Δεληγιάννη!..
ἀς τὴν μυριῶν ἄλλο... τί μυρωδιὰ ποῦ βγάνει!..
ἀκόμη μὲ κολόνη μυρίζει καὶ λεβάντα...
πῶς θέλω νὰ χαράξω ἐδῶ σὲ μία πάντα
αὐτὰς τὰς δύο λέξεις: «Στάτους κι' Ἐμπιστοσύνη»...
ὦ! πόσον μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς μὲ συνεκίνει!

Ἰδοὺ καὶ τοῦ Τρικούπη τὸ ἔρημο σκαμνί!
Ἰδοὺ καὶ τοῦ Λομβάρδου ἡ θέσις ἡ γυμνή!
ἀκόμη μοῦ μυρίζει ἀποφορὰ ταμπάκου...
Ἰδοὺ κι' ἡ τοῦ Δραγοῦμη καὶ ἡ τοῦ Κοσσονάκου.
Τὰς βλέπω κι' ἀνυψῶν πρὸς τὰ ἑπάνω τῶμα...
ὦ! τί πανολεθρία ἐπήλθεν εἰς τὸ κόμμα!

Μονάχα μὲ πενήντα τὸ κόμμα ἐμετρίθῃ,
καὶ ἀν' ὁ σὺρ Τρικούπης ἔφορος καὶ γαλιὰ,
ἀλλ' ὅμως καὶ μὲ τοῦτο ποσὸς δὲν ὠφελίθη
κι' ἐπήγαν ὅτῃ χαμένῃ κι' ἐκεῖνα τὰ φιλιὰ,
ποῦ ἔδωσ' ὁ ἀφέντης ὅτου Ἐοδωρῆ τὰ χεῖλη,
κι' ἐδάκρυσαν ὅτ' ἀλλήθεια καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι.

Ἄλλὰ ἰδοὺ κι' ἡ θέσις Νταλιάνη καὶ Φωτήλα!..
τί μυρωδιὰ, θεέ μου, καὶ πόση βαρβατιλα!
Τί προσφιλεῖς ὑπάρξεις!.. τί πρόσωπα μεγάλα!..
ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ἡ θέσις Μαργέλου καὶ Ματάλα...
νομίζεις πῶς μυρίζουν κι' ἡ δὴ ἀπὸ γρασιδι...
μὰ νὰ! καὶ τὸ ἀκαμνάκι τοῦ θελκτικῆς Δεδίδη.

Νὰ καὶ τοῦ Παππαδαίου, ὅπου μὲ τόση χάρι
ἐβγάξε κάπου κάπου τὸ ἓνα τοῦ παποῦτσι
κι' ἐθώπευε ἡσύχως τῶρα τοῦ ποδάρι,
χωρὶς καὶ νὰ τὸν μέλη γιὰ ὅσα λέν κουκοῦτσι.
Τῆς κάλτσας τοῦ ἀκόμη μοσχοβολεῖ τὸ μῦρον,
τερπνότερον τῆς αἰσῆς ἐαρινῶν ζεφύρων.

Μὰ νὰ καὶ τοῦ Γκριζώτη ἐκεῖνου τῶν Ναυτικῶν,
ποῦ ἔβγαλε ὅτῃ βῆμα ὡς ἄστρον ἀνατέλλον,
κι' εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ ὀφουκαρῆς ὑπέκων,
διὰ τοῦ Μολαῖτου ὠμίλησε τὸ μέλλον,
ὅσῃν νὰ ἦτον ἄλλος μετὰ Χριστὸν προφήτης,
κι' ἐνθουσιάσθη τόσον καθένας συμπολίτης.

Ἰδοὺ! ἐδῶ καθόταν κι' ὁ Κάρτσωνας ὁ βλάμης
μὲ τῆς παχειαῖς τοῦ γάμπαις καὶ τὰ χρυσὰ τοῦ ζλοῦμα...
ἰδοὺ! ἐδῶ καθόταν κι' ὁ Ρήτσος ὁ ἀντάμης,
ποῦ μόλις τοῦ ἔμισησε ὁ ἀρχίζει ὅτῃ χαστούκια,
ποῦ τόσον ἐφημίσθη ὅσῃν ἔπιασθη μὲ τὸν Ρόκο,
κι' ἀν' δὲν τὸν ἐκρατοῦσαν θὰ ἐβγάξε καὶ στόκο.

Νὰ καὶ τοῦ Ρηγοπούλου, ἀνθρώπου ἄλλης φάρας,
ποῦ τοῦ μεγάλου Κρήτσου ἐβγήκε κληρονόμος..
ἀλλ' εἶθε ὅπως ἦτο ὅτῃς λόγους Νιὰ γάρα, καὶ
τώρα εἰς τὰ πλοῦτη νὰ εἶναι γαλαντόμος.
Μὰ νὰ καὶ τοῦ Δουζίνα, ποῦ τόσ' ἀστεία λέει,
καὶ ὅποιος τὸν ἀκούει ἀπὸ ψυχῆς τὸν κλαίει.

Νὰ καὶ τοῦ Βασιλείου, ὅπου δὲν βγάξει λέξι
καὶ εἰς τὰ πάλκα ρίχνει ματιαῖς ἐρωτικαῖς...
κι' αὐτὸς θαρρῶ πῶς ἦταν ἀπ' τοὺς τριάντα ἐξῆ,
ὅπου συνεδριάσεις ἔζητοῦσαν μυστικαῖς.
Γυρεῖ νάβρη προῖκα, γυρεῖ νάβρη νύφη,
μὰ τίποτα δὲν κάνει καὶ ἀδικα τὸ στρήφει.

Νὰ καὶ τοῦ Χατζεπούλου, ποῦ ὄλο ἐξεφύσα
καὶ γιὰ Ἰπσυργιλίκα τὸν εἶχε πιάση λύσσα.
Νὰ καὶ τᾶδικηθέντος πολὺ Σωτηροπούλου,
μὰ νὰ καὶ τοῦ ἐνδόξου Παππαμιχαλοπούλου.
Τὴ μύτη μου βουλῶν καὶ τρέχω ὅτῃ γωνιά,
μὲ φανερὸν ραντίζων τὰ γύρω μου σκαμνιά.

Νὰ καὶ τοῦ Ζηγοπούλου τοῦ ἐξ Εὐρυτανίας,
ὅπου ἐκόπη τόσον ὑπὲρ Μακεδονίας,
κι' ἀπὸ τῶν ἀμιλήτων τὸ ξεχασμένο κόμμα
αὐτὸς σχεδὸν μονάχα μᾶς ἀνοῖξε τὸ στόμα.
Νὰ καὶ τοῦ Δεληγιώργη, τοῦ τόσον ἀμιλήτου,
ποῦ λέξ πῶς μὲ τὰ μάγικα τοῦ ἔπληραν τὴ φωνὴ του.

Νὰ καὶ τοῦ Ξενουδάκη, ποῦ χεῖ θερμὴ τὴ φύσι,
καὶ γιὰ νὰ κἀνὴ τάχα πῶς ξέρει νὰ ἔμιση,
σοῦ ἔκοψε τὸ λόγο κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα,
ἀλλὰ ὁ Οἰκονόμος τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα,
καὶ ἀπὸ τότε πλέον ἐζάρωσε ὅτῃν κόχη
καὶ τίποτα δὲν εἶπε παρὰ τὸ ναι καὶ τὸ χι.

Νὰ καὶ τοῦ Καραπάνου, ποῦ κἀθισε ὅτῃν σβέρκον
τοῦ ρήτορος Κοτίκα, τοῦ βουλευτοῦ Τζουμέρκων
ἀλλὰ καὶ ὁ Κοτίκας τοῦ ἔμπηκε ὅτῃ ρουθοῦνι,
τοῦ σεβαστοῦ Προέδρου κτυπῶντος τὸ κουδοῦνι.
Μὰ νὰ καὶ τοῦ Σπινέλη, τοῦ τόσον προκομμένου,
τοῦ ὀμιλοῦντος πάντα περὶ τοῦ προῦκειμένου.

Νά και τ' Ἀργυροπούλου, ποῦ ἔκανε φιγοῦρα
μ' ἐκείνη τὴν κρυμμένη ἴστυν κόρφο του κουμποῦρα,
ποῦ ἴσκότωνε τὸ Ρόχο ἑπτὰ φοραὶς τὴ ἡμέρα,
κι' ὠμίλησε γιὰ χοίρους μὲ θάρρος καὶ ἀέρα.
Νά και τοῦ Σαλταφέρου, ποῦ ἂν και δὲν τὸν ξέρω,
δι' ὅσα δὲν μᾶς εἶπε μεγάλως τὸν συγκαίρω.

Ἴδου! ἐδῶ καθόταν καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης,
ποῦ ἴστη βουλή ἐμπήκε μονάχα γιὰ τὸ γένος,
καὶ φαίνεται ἀλήθεια πῶς εἶναι πατριώτης
μὲ ὅσα κι' ἂν τοῦ γράφη ὁ Στέφανος ὁ Ξένος.
Διότι σὺν πτωχεύσει, περνᾷς πολὺ ὠραία
εἰς τὸ Πτώχοκομεῖον τοῦ ρήτορος Ἀνδρέα.

Ἄλλ' ἔμως νὰ κι' ἡ θέσις ἡ τοῦ Μαυρομαρᾶ,
ποῦ μ' εἶχε ἀνακρίνη κι' ἐκεῖνος μιὰ φορά,
κι' ἐκεῖ ποῦ μ' ἐρωτοῦσε «εἶσαι παππᾶς γιὰ πλάρι;»
ἴζητοῦσε ὁ Λεβίδης καφφὲ νὰ μὲ τρατάρη.
Ἄλῃθεια πῶς πηγαίνουν αὐταὶς ἡ ἀνακρίσεις;...
ὦ! τί καιρὸς ἐκεῖνος καὶ πόσαι ἀναμνήσεις!

ὦ! χαίρετε, πατέρες τῆς ἀκρας καὶ τῆς μέσης...
ἀκούω τὴν φωνὴν σας, κυττάζω τὰς μορφάς σας,
κι' ἀσπάζομαι μὲ σέβας ἐντιμοτάτας θέσεις,
ποῦναι ζεστοὶς ἀκόμη ἀπὸ τὰ πεισινά σας.
Φωνάζω δὲ μὲ κλάμμα καὶ μὲ μετάνοιαις τόσαις:
«Χαλάλι νὰ σᾶς γίνουν ἡ χίλιαις πεντακόσαις!»

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀσωπίου,
τοῦ πολυφράδμονος ἡμῶν λογίου.

Ἐξετυπώθη καὶ αὐτὸ μὲ χίλια δρὰ καλὰ,
κι' ἀργότερα θὰ γράψωμεν περὶ αὐτοῦ πολλά.

Καὶ ὁ Καθρέπτης αὔριον ἐκλίδεται καὶ πάλιν
διπλὸς μὲ νέα πρόσωπα καὶ μὲ ἀνεμοζάλην.

Ἡμερολόγια μικρούτσικα,
κομψότατα καὶ ὠμορφούτσικα.

Ἐὰν Ἡμερολόγιον ἐπιθυμῆς τῆς τσέπης
κι' ὅπου σταθῆς κι' εὐρίσκεισαι τὰς ἐορτάς νὰ βλέπης,
λεπτὰ τριάντα, κύριε, μὴ λυπηθῆς καθόλου
γιὰ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βίλμπεργ τοῦ Καρόλου.

Ροῦχα χειμερινά,
κατ' ἐξοχὴν φτηνά.

Εἰς τοῦ Μαθᾶ τὸ μαγαζὶ, ἔπερ ἐν Σύρῳ κεῖται
κι' ὁ Ἰωάννης Σύψωμος τὸ ὑποδιευθύνει,
περίφημα ἐνδύματα τῆς Βιέννας θὰ εὑρήτε,
καὶ ὄποιος πάρη ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι φιγοῦρῖνι.
Κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα τρέξετε εἰς τοῦ Μαθᾶ νὰ πάτε...
δραχμαὶς σαράντα μοναχὰ μιὰ φορεσιὰ τιμᾶται,
ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ Κεστοῦμ σᾶς δίνουν καὶ καπέλο,
ὡς καὶ παπούτσιά λάστικα μὲ δυνατὸ βιδέλο.
Μόνον μὲ εἴκοσι δραχμᾶς εὐρίσκετε παλτό,
ποῦ ἀψηφᾶτε τούρτουρα καὶ παγωνιὰ μ' αὐτὸ
ἂν θέλετε καὶ Πρωσοικὰ, ποῦ τόσο λοῦσο κάνουν,
ἀπὸ τῶν εἴκοσι δραχμῶν μέχρι σαράντα φθάνουν.
Καὶ τέλος ἀφοῦ γίνετε καθ' ἕλα τε φαρίκι,
σᾶς δίνουν εἰς τὸ ὑστερο καὶ ἄλλο χαρτζηλίκι.

ΡΩΜΗΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΧΩΡΙΣ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ

Καὶ τέλος πάντων αὔριον, συνάρσει τοῦ θεοῦ,
καὶ τὸ Ἡμερολόγιον πωλεῖται τοῦ Ρωμηοῦ
μ' ἐξώφυλλον χρωματιστόν, παιδρὸν τε καὶ ποικίλον,
μὲ μούτσουνα, μὲ κάκανα, μὲ Περικλέτου ξύλον,
μὲ τὴν Πρωτοχρονιάτικη τοῦ Φασουλῆ μουρμουῦρα,
καὶ τῆς κυρίας Φασουλῆ τὴν κλασικὴ φιγοῦρα.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
λεπτὰ σαράντα ἡ τιμή,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
ἑξήντα καὶ προπληρωμή.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστυ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ
μὲ τῆς βράβειαις τῶν Χαυταίων — μ' ἵνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὰ τῶν «Ἐξοφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνθρα μὲ γαιδοῦρια.